

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

10

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 셜리

알터 왓

บุบโทกี / บม เปา

บทที่ 308 วันหยุดยาว
และวันครบรอบสถาปนาโรงเรียน (5)

ในวันชูช็อก

จำนวนนักเรียนปีหนึ่ง ห้องศูนย์ที่ยังอยู่ในหอพักลดจาก
สี่คนเหลือสามคน

เพราะโจอียชินไม่อยู่ ตอนนี้จึงเหลือแค่ควอนเรนา
แมงฮโยดน และมกอรัม

พอเหลือกันแค่สามคน ความถี่ของบทสนทนาจึงลดลง
อย่างเห็นได้ชัด

ปกติแล้วควอนเรนาจะพยายามสร้างบรรยากาศให้คึกคัก
ว่าตอนนี้จิตใจของเธอกลับไม่สู้ดีสักเท่าไร

ระหว่างที่แมงฮโยดนกำลังทักขู่ระทมกับโจทย์เลข
มกอรัมก็จะโพล่งอะไรขึ้นมาบ้างเป็นบางครั้ง

“อ่า ทำไมคำตอบไม่ตรงซะเนี่ย”

“ในบรรทัดที่สามของฟังก์ชันคอมโพสิต นายสลับตำแหน่ง f กับ g นะ”

“...นายไม่ได้ลงเรียนเลขแท้ๆ รู้ได้ยังไงกัน”

“แค่ดูตัวอย่างกับคำอธิบายที่ให้มาข้างบน ก็แก้โจทย์แบบฝึกหัดได้แล้วไม่ใช่หรือครับ”

แมงฮโยดนมองมกอุรัมด้วยแววตาราวกับเห็นมนุษย์ต่างดาว

จากนั้นก็กลับไปแก้ไขสมการต่อ

ควอนเรนนามองภาพนั้นอยู่เงิบๆ ก่อนจะเป็นหน้ากลับมามองสมุดโน้ตที่ยังว่างเปล่า

ฉันเองก็ต้องอ่านหนังสือเหมือนกัน...

แต่ควอนเรนากลับไม่มีสมาธิกับการอ่านหนังสือเลย

ตอนสอบปลายภาคคราวก่อน เธอพยายามอย่างหนักจนได้คะแนนอยู่ในระดับกลางๆ ทว่าเธอกลับรู้สึกราวกับ

เรื่องนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว หรือไม่ก็เป็นเรื่อง
ของใครอีกคนที่ไม่ใช่เธอ

ปึงปึง!

เสียงแจ๊สเตือนข้อความจากดีไวซ์ของควอนเรนาดังขึ้น

เป็นข้อความจากพี่สาวของเธอ อีयरริม ที่นัดกันไว้วันนี้

[พี่สาว : ตอนนี้ฉันถึงหน้าโรงเรียนม.ปลายอินกวงแล้ว
ขอโทษที่มาช้านะ]

[พี่สาว : ออกมาหาตอนนี้เลยได้ไหม]

ยังไงก็อ่านหนังสือไม่เข้าหัวอยู่แล้ว ควอนเรนาจึงลุกจาก
ที่นั่งทันที

“เดี๋ยวฉันมานะ อาจจะกินข้าวเย็นข้างนอกด้วย ถ้าฉัน
กลับมาช้าก็กินกันก่อนได้เลย”

“อือ...”

แมงฮโยดตอนที่เหมือนจะโดนโจทย์เลขดูพลังชีวิตไปหมด
ตอบแบบไร้อารมณ์ ทว่ามกอุ้มกลับลุกตามเธอแล้วเอ่ยถาม
ด้วยความสงสัย

“คุณเรนา จะไปไหนหรือครับ”

แม้จะรู้สึกแปลกๆ กับคำว่า ‘คุณเรนา’ แต่ควอนเรนา
ก็ตอบอย่างว่าง่าย

“จะออกไปหน้าโรงเรียนหน่อยนะ พอดีมีนัดกับ
ครอบครัว”

“อย่างนี้เอง ขอให้คุณเรนามีช่วงเวลาดีๆ กับครอบครัว
นะครับ”

“อืม!”

ควอนเรนาเดินตรงไปยังจุดนัดหมายพลาจจัดทรงผม
และเสื้อผ้าให้เรียบร้อย

พี่สาวของเธอ อียอริม ยืนรออยู่ที่หน้าโรงเรียนแล้ว

“สวัสดีค่ะ พี่!”

อียอริมพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้มเกร็งๆ

ถึงจะยังคงนิ่งขรึมและพูดน้อยเหมือนเคย ทว่าสีหน้ากลับเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยน

พอได้เจอหน้าครอบครัวหลังจากไม่ได้พบกันมานาน ความเหนื่อยนั้นก็ตื่นเต้นจนพลอยอารมณ์ดีไปด้วย เธอจึงเป็นฝ่ายพูดเรื่อยเปื่อยอยู่คนเดียว

แม้จะเปลี่ยนไปหนึ่งที่คาเฟ่ แต่สถานการณ์ที่ควอนเรนาเป็นฝ่ายพูด ส่วนอียอริมเป็นฝ่ายฟังก็ยังคงดำเนินต่อไป

จนกระทั่ง อียอริมเปลี่ยนประเด็นเป็นครั้งแรก

“นี่ใช่เธอหรือเปล่า”

อียอริมฉายโฮโลแกรมขึ้นมาสองหน้าต่าง

หน้าต่างแรกเป็นวิดีโอที่เธอบรรเลงไวโอลินร่วมกับควอนเจอินในค่ายยุวชน ส่วนอีกหน้าต่างเป็นวิดีโอบั๊สกี๊งของดกโกมิโร

แม้ใบหน้าของเธอจะไม่ได้ปรากฏอยู่ในภาพ แต่ดูเหมือน
อียอริมจะจำได้

ควอนเรนนาอมยิ้มเขินๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ดีเลย เธอเคยบอกว่าอยากเรียนไวโอลินนี่นา”

“...พี่ยังจำได้ด้วยหรอคะ”

“อืม”

พอได้ยินคำนั้น ควอนเรนนาก็รู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล
ออกมา จึงต้องกำหมัดแน่นใต้โต๊ะเพื่อตั้งสติ

แต่ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้าย ประโยคถัดมากลับทำให้
น้ำตาเธอหายวับไปทันที

“ยังติดต่อกับพวกเขาอยู่หรือเปล่า”

พวกเขา

แม้อียอริมจะไม่ได้เจาะจงว่าใคร แต่ควอนเรนนาก็นึกถึง
หน้าพ่อแม่ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

เธอกับพ่อแม่ไม่ได้ติดต่อกันมานานแล้ว

ข้อความสุดท้ายถูกส่งมาในเดือนมีนาคม หลังจากนั้น
ก็เงียบหายไปเลย ไม่รู้ว่าเพราะยุ่งหรือเพราะสาเหตุอื่น

เนื่องจากก่อนหน้านี้พ่อแม่ของเธอเคยบอกว่าห้ามส่ง
ข้อความไร้สาระมารบกวนเป็นอันขาด เธอจึงไม่กล้าแม่แต่จะส่ง
ข้อความไปทักทายในวันชูช็อก

“ไม่ค่ะ ดูเหมือนช่วงนี้จะยุ่งกันอยู่นะ”

“งั้นเหรอ”

“แล้วพี่ล่ะคะ”

“ฉันเคยส่งข้อความไปตอนที่ได้งานใหม่ ๆ แต่พวกเขา
ไม่ตอบเลยนะ อ้อ พี่ได้นามบัตรแล้วนะ นี่”

อียอร์มยื่นนามบัตรมาให้ควอนเรนาหลายใบ

บนนามบัตรเขียนไว้ว่า ‘อียอร์ม พนักงานฝ่ายกิจการหนึ่ง
บริษัทน้ำมันอุตสาหกรรมต่างมิติ’

ถ้าไม่ใช่เพลเยอร์ การจะเข้าทำงานในอุตสาหกรรม
ต่างมิติถือเป็นเรื่องที่ยากมาก พี่ต้องพยายามมากแน่ๆ เลย

นับตั้งแต่เข้ามาหาวิทยาลัยที่มีหอพัก อีयर็ิมก็ตัดขาด
การติดต่อกับพ่อแม่

แต่พ่อแม่กลับโทษว่าเป็นเพราะควอนเรนาก็ทำให้
ลูกสาวคนโตไม่ยอมติดต่อกลับมาเลย

ทั้งที่ในความเป็นจริง อีयर็ิมแอบส่งข้อความ
หรือของขวัญมาให้เธออยู่เสมอโดยไม่ให้พ่อแม่รู้

แม้ปีก่อนอีयर็ิมจะยุ่งอยู่กับการตระเวนหางาน
แต่ก็ยังแบ่งเวลาไปทำงานพาร์ทไทม์เพื่อซื้อเสื้อผ้าเป็นของขวัญ
ให้เธอเลยด้วยซ้ำ

ตอนนั้นฉันกลัวแทบตายว่าพี่จะไม่ได้อ่านเพราะฉัน

โชคดีที่อีयर็ิมได้งานที่บริษัทใหญ่ หลังจากผ่าน
กระบวนการสรรหาบุคคลากรรอบสุดท้ายในครึ่งปีแรก

เพราะรู้ว่าควอนเรนาคงเป็นกังวล อีयर็ิมจึงรีบติดต่อ
มาเพื่อให้เธอสบายใจ

“เรื่องที่คุณต้องไปที่นั่นกับพวกเขา...มันไม่เป็นปัญหา
ใช่ไหม”

เมื่อเรื่องของคุณประมวลหวังฝันมาถูกหยิบยกขึ้นมา
พูด หัวใจของคุณเรนาก็เหมือนจะหล่นวูบ

ยิ่งรู้ว่าอียอริมถามเพราะหวังใย ไม่ใช่เพื่อตำหนิ เธอก็ยิ่ง
หนักใจเข้าไปใหญ่

เพราะคำพูดนั้นทำให้เธอรู้สึกขึ้นมาได้อีกครั้งว่าตัวเอง
ไม่ได้ถูกลงโทษอะไรเลย และยังคงใช้ชีวิตในโรงเรียนได้อย่าง
ปกติ

“ไม่ค่ะ...”

อียอริมโล่งใจ โดยที่คุณไม่ได้ล่วงรู้ถึงจิตใจของคุณเรน
เลย

“ดีแล้วล่ะ ถ้าเกิดอะไรขึ้นก็บอกฉันทันทีเลยนะ ถ้าต้องใช้
ชื่อผู้ปกครองละก็ ใช้ชื่อฉันแทนพวกเขาได้เลย”

ในตอนนั้นเอง ดีไวซ์ของอียอริมก็ตั้งขึ้น เธอก็มดู
ข้อความแล้วก็รีบลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้ารู้สึกผิด จนไม่มีเวลาพอจะ
สังเกตสีหน้าเศร้าหมองของควอนเรนาดด้วยซ้ำ

“ดูเหมือนว่าฉันจะต้องไปบริษัทแล้วละ ขอโทษที่ไม่ได้
อยู่กับมือเย็นด้วยกันนะ”

“...ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมากที่ยังหาเวลามาหา
ทั้งที่งานยุ่ง”

“อย่าลืมกินข้าวเย็นด้วยล่ะ”

แม้อียอริมจะทำซ้ำไว้แบบนี้ แต่ควอนเรนากลับไม่รู้รู้สึก
หิวเลย

หลังจากแยกกับอียอริม เธอกลับเดินเตร็ดเตร่ในโรงเรียน
ม.ปลายอื่นกว้างอย่างไร้จุดหมายแทนที่จะขึ้นแอร์บอร์ตกลับไป
ยังหอพัก

...เดินเล่นอีกสักหน่อยแล้วกัน

แต่คำว่า ‘อีกสักหน่อย’ นั้นกลับยืดเยื้อออกไปเรื่อยๆ

แม้ตะวันจะลับขอบฟ้าไปแล้ว แต่ควอนเรนาก็ยังไม่มีแรง
จะเดินกลับไปหาเหล่าเพื่อนร่วมชั้น

ระหว่างทางเดินกลับห่อพักอย่างไม่รีบร้อน ทั้งหัวใจและ
ผีเท้าของเธอ ล้วนหนักอึ้งไม่แตกต่างกัน

**ครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกันกับควอนเรนา มีเพียง
ควอนเจอินเท่านั้น ทว่าควอนเรนาไม่รู้เรื่องนี้**

ถ้าฉันเธอก็ไปหาครอบครัวตามทะเบียนบ้านสินะ

แม้ฉันจะพลั้งนึกไปถึงคู่สามีภรรยาไร้ยางอายุที่ตัวเอง
เคยโยนจากตาดฟ้าฮวังมยองทาวเวอร์ แต่ทันใดนั้นฉันก็รีบสลัด
ความคิดดังกล่าวทิ้งไป

บัดนี้สามีภรรยาคุณั้นถูกทีมทะเลสาบนิรันดร์ควบคุมตัว
อยู่

แม้วันนี้จะเป็นวันซุซ็อก แต่ทีมทะเลสาบนิรันดร์คงยิ่ง
เฝ้าระวังควอนเรนามากกว่าเก่า ด้วยเกรงว่าเธอจะพบเจอ
เรื่องไม่ดีในช่วงวันหยุดยาว

ถ้าอย่างนั้น คนที่ควอนเรนาไปพบก็คงไม่ใช่พ่อแม่

เธอมีพี่สาวด้วยนี่นา

ระหว่างเดินไปส่งแบคโฮกุนกับบอลมู ฉันก็ปะติดปะต่อ
เรื่องครอบครัวของควอนเรนาได้เรียบร้อย

เมื่อร่างของเทวดาตัวน้อยที่คอยเหลียวหลังกลับมามอง
หลายครั้งลับสายตาไปโดยสิ้นเชิง มกอรุ่มจึงเอ่ยขึ้น

“ตอนแรกผมคิดว่าคุณเรนาอาจจะกลับมาที่หอพักแทน
ห้องตัวในตึกสมาคมปีภรณ์...แต่ดูเหมือนเธอจะยังไม่กลับมา
เลยครับ”

“นายลองติดต่อผ่านดีไวซ์หรือยัง”

“ผมยังไม่เคยส่งข้อความหาคุณเรนาเลย...”

มกอรุ่มตอบด้วยท่าที่เขินอาย

ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าจะเขินกับการส่งข้อความทำไม
ในเมื่อตัวเองกล้าเรียกอีกฝ่ายว่า ‘คุณเรนา’ ต่อหน้าเจ้าตัว
อย่างไม่กระดากปาก

“งั้นเดี๋ยวฉันลองส่งข้อความไป...”

“ฮะ! นั่นไงครับ คุณเรนา!”

มกอูร์มีรีบตัดบทด้วยท่าที่ตื่นเต็น

เมื่อมองไปตามการชี้นิ้วของอีกฝ่าย ฉันเห็นร่างของใครสักคนซ่อนอยู่ในความมืด

มันไกลเสียจนมนุษย์ธรรมดาต้องใช้สปีดถึงจะจำแนกได้
ไม่รู้ว่ามกอูร์รู้ได้ยังไงว่านั่นคือควอนเรนา

ใบหน้าของควอนเรนาที่ยืนอยู่ใต้แสงจันทร์สีนวล
ซีดเซียวอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อฉันกับมกอูร์เดินเข้าไปใกล้ เธอก็ทำหน้าตกใจ
เพราะรู้สึกถึงพวกเราเข้าไป

“กินข้าวเย็นหรือยัง”

“อือ...”

แทนที่จะตอบตรงๆ ควอนเรนากลับฝืนยิ้มออกมา

ต่อให้ไม่ใช่แฟนเดนตายของเพลย์มาโก ไม่ว่าใครก็ต้อง
ดูออกว่าเธอยังไม่ได้กินมือเย็น

ในเกมอธิบายไว้ว่าพี่สาวของเธอเป็นคนเดียวที่อยู่ด้วย
แล้วเหมือนครอบครัว...มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่านะ หรือว่าพี่สาว
จะเปลอพุดถึงพ่อแม่ตอนคุยกัน...คงต้องตรวจสอบก่อน

ฉันมีเรื่องต้องทำเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งแล้ว

แต่ก่อนอื่น มีเรื่องที่ต้องทำก่อนเป็นอันดับแรก

“ออกไปหาอะไรกินข้างนอกเปลี่ยนบรรยากาศกันเถอะ
ฉันเลี้ยงเอง”

ฉันไม่อาจปล่อยให้ควอนเรนากลับไปทั้งที่ท้องว่างได้
แต่เธอกลับทำหน้าที่ลำบากใจทันทีที่ฉันบอก

“เอ่อ...ไม่เป็นไร ไม่ต้องก็ได้”

“ได้ยินว่าหัวหน้าห้องสองเลี้ยงพิชซ่าเพื่อน ๆ ในช่วง
สอบ...ในฐานะรองหัวหน้าห้อง ฉันก็อยากทำอะไรให้เพื่อนบ้าง”

“ขอบคุณครับ! ความจริงผมไม่มีเงินพอจะออกไปกินข้าวข้างนอกนะ พอเลยเวลาเมื่อเย็นของหอพักแล้วก็ไม่รู้จะทำไมจึงเหมือนกันครับ”

“เอ่อ...”

พอมกอุรัมพูดแบบนี้ต่อจากเรื่องดีๆ ของพระเอกอย่าง จูซุฮยอก ควอนเรนาก็ยิ่งปฏิเสธได้ยากกว่าเดิม

ส่วนแมงฮโยดนที่กินข้าวเย็นไปตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่ออ่านหนังสือสอบก็ยอมออกมากินข้าวนอกโรงเรียนแบบไม่ต้องคิดมาก เนื่องจากเหนื่อยล้าจากการอ่านหนังสือพอดี

เพราะเป็นวันชู้ช็อก ร้านที่เปิดจึงมีไม่มาก แต่โชคดีที่ร้านพิซซาแฟรนไชส์แห่งหนึ่งยังเปิดอยู่ ฉะนั้นจึงได้เลี้ยงมือค้ำพวกเด็ก ๆ

ระหว่างที่แมงฮโยดนกับมกอุรัมจัดการพิซซาคนละถาด ควอนเรนากลับกินได้แค่พุดดิ้งโยเกิร์ตจากสลัดบาร์หนึ่งถ้วยกับพิซซาเพียงหนึ่งชิ้นเท่านั้น

พอเห็นแบบนั้นแล้ว ฉันก็ยิ่งรู้สึกกดดันว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อเธอให้ได้

หนึ่งวันหลังจากวันซูซึอ็อก วันหยุดยาวยังคงดำเนินต่อไป

ในช่วงเช้า ฉันไปที่ห้องพยาบาลหมายเลขหนึ่งในเขตส่วนกลาง เพื่อรับการตรวจร่างกายพร้อมกับคิมชินรอก

คิมชินรอกมาพร้อมกับเสื่อแดง และแม้ผลการตรวจจะออกมาปกติ แต่เสื่อแดงก็ยังคงประคบประหงมราวกับเขาเป็นเด็กอายุห้าขวบ ไม่ใช่ลูกหลานอายุห้าพันปี

“ทุกอย่างอยู่ในเกณฑ์ปกติ อาจไม่ใช่ค่าที่ดีที่สุด แต่เพลเยอร์ที่สะสมความอ่อนเพลียผลก็มักจะออกมาประมาณนี้”

“ถ้ามันก็ต้องพักให้มากขึ้นสินะ”

“แต่วันนี้ผมมีกำหนดต้องกลับหอพักครู...”

“พรุ่งนี้ก็เป็นวันี่สามตุลาคมแล้ว เจ้าคิดจะกลับไปไหนอีกล่ะ”

คิมชินรกรเจียบไปที่ทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของเสื่อแดง

เห็นได้ชัดแล้วว่า วันสถาปนาชาติ คือวันสำคัญที่สำคัญ
มากสำหรับเผ่าเสือ

แกมฮวังจีโฮยังเรียกให้ไปที่คฤหาสน์อีก มีอะไรให้
ต้องทำในวันนั้นหรือไง

“วันที่สามตุลาคมจะทำอะไรกันหรือครับ”

“จะมีงานเลี้ยงเล็กๆ นะ เพราะพรุ่งนี้เป็นวันเกิดของ
พวกเรายังไงล่ะ”

“พวกเรา?”

คำว่าวันเกิดใช้กับคำว่า ‘พวกเรา’ ได้ด้วยหรือ

เสื่อแดงช่วยไขความกระจ่างให้ฉัน

“ไม่มีใครทราบวันเกิดที่แน่ชัดของเรา แต่วันที่เสื่อเหลือง
เสื่อขาว เสื่อคราม และข้าได้รับชีวิตในฐานะบรรพตระกูลคือ
วันที่สามตุลาคม”

นั่นแปลว่าพรุ่งนี้คือวันเกิดของแบคโฮกุน ตัวละครหลัก
ที่ฉันใช้เป็นตัวดำเนินเกมนั่นเอง

ในสมุดข้อมูลตัวละคร ยังเว้นช่องวันเกิดของเขาไว้เป็น
'?' อยู่เลย!

ไอ้เกมบ้านี้ ถ้ามีวันเกิดของตัวละครหลักก็ใส่ไว้ในสมุด
ข้อมูลสิ ทำไมถึงไม่ใส่!

หรือว่าในเกม ไม่มีใครมาร่วมยินดีในวันเกิดให้เขาเลย?
ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้ฉันต้องไปแสดงความยินดีให้ได้

ตอนนี้แผนวันพรุ่งนี้ของฉันก็ถูกล็อกไว้เรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวจะซื้อของขวัญไปให้นะครับ”

“แค้ใจอียชินมาด้วยก็ถือเป็นของขวัญที่ดีที่สุดแล้ว”

“ไม่ครับ ผมจะซื้อไปแน่นอน”

แม้เสื้อแดงจะยืนยันว่าไม่จำเป็นต้องมีของขวัญ
แต่ฉันตั้งใจแล้วว่าต้องเตรียมของขวัญไปให้ได้

และในตอนนั้นเอง คิมชินราก็เอ่ยข้อเสนอขึ้นมา

“ถ้าฉันช่วยจัดการเรื่องเค้กให้หน่อยได้ไหมครับ”

“เค้กเหรอครับ”

เรื่องแบบนี้ น่าจะเป็นความรับผิดชอบของฮวังจีโฮ ผู้พิทักษ์เรื่องอาหารไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงอยากให้ฉันเป็นคนจัดการเรื่องเค้กล่ะ

คิมชินรกลดเสียงลงพลงเหลือบมองไปทางเสื้อแดง

“ได้ยินมาว่าท่านเสื้อเหลืองสั่งทำเค้กตอกจากร้านตอกกระต่ายพระจันทร์นะคะ แต่... ดูเหมือนว่าจะมีลูกพลับแห้ง เยอะเป็นพิเศษตามคำขอของท่านเสื้อแดง”

สงสัยแผลจากเรื่องที่ลูกชายโดนเล่นงานจะยังตามหลอกหลอนมาจนถึงวันเกิดด้วยสินะ

บทที่ 309 วันหยุดยาว
และวันครบรอบสถาปนาโรงเรียน (6)

สถานรับเลี้ยงเด็กอินทกวงฮันบิตกำลังมีช่วงวันหยุดชู้ช็อก
ที่ครึกรึกรึนที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้งมา

เนื่องด้วยจำนวนเด็กเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า จึงต้อง
ขอคุณการต่อเติมจากฮวังมยองคอนสตรัคต์ชัน สถานรับเลี้ยง
เด็กจึงมีพื้นที่กว้างขวางกว่าเดิมถึงสามเท่า ทั้งยังได้รับ
เงินบริจาคมากขึ้นด้วย

ไม่คิดเลยว่าจะมีเด็กเพิ่มขึ้นขนาดนี้

เมื่อไม่นานมานี้ มูลนิธิฮวังมยองได้บริจาคเงินให้
สถานรับเลี้ยงเด็กแห่งอื่นเพิ่มเติม แต่เนื่องจากอาคารของที่นี่
ทั้งเก่าและทรุดโทรม ระหว่างที่ฮวังมยองคอนสตรัคต์ชันกำลัง
เข้าไปตรวจสอบ เด็กจากที่นั่นก็ถูกย้ายมาอาศัยที่สถานรับเลี้ยง
เด็กอินทกวงฮันบิต

ผู้อำนวยการของสถานรับเลี้ยงเด็กทั้งสองแห่งที่ไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์กันมาก่อนก็ได้เริ่มพูดคุยกันจากเหตุการณ์นี้ และได้ใช้เวลาช่วงเทศกาลช้อปปิ้งร่วมกันจนสนิทกันมากขึ้น

ถึงขนาดมีข่าวลือว่าสถานรับเลี้ยงเด็กทั้งสองแห่งอาจรวมเป็นหนึ่งเดียวในสักวัน

“พีฮันนี่! เสือพวกนั้นมาแล้ว!”

เด็กน้อยหน้าตาใสซื่อบริสุทธิ์ซี่ไปยังทิศทางหนึ่ง

เด็กน้อยคนนี้เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนประถมกว้างวิลที่ฮันนี่เคยเรียน จึงสนิทสนมกับฮันนี่อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ เขายังเรียกกลุ่มชายหญิงสี่คนที่อาสาทำงานให้กับสถานรับเลี้ยงเด็กว่า ‘เสือ’ และคอยเดินตามต้อยๆ

เมื่อฮันนี่ถามว่าทำไมถึงเรียกพวกนั้นว่าเสือ ทั้งสี่คนต่างก็รีบตัดบทก่อนที่เด็กชายจะตอบ

‘คราวก่อนพวกเราเล่นเป็นเสือ เขาคงมองพวกเราเป็นเสือนะ!’

‘ฮะ โโฮก!’

ถึงจะไม่รู้ว่า ‘เล่นเป็นเสือ’ คืออะไร แต่พอสี่คนนั้นแสดงท่าทางคำราม ‘โโฮก’ แล้วเด็กน้อยคนนั้นชอบใจอย่างมาก ฮันอื่ก็เลยไม่ติดใจอะไร

อย่างไรก็ตาม กลุ่มชายหญิงทั้งสี่ที่ถูกเรียกว่า ‘เสือ’ ก็เดินตรงเข้ามาหาฮันอื่ด้วยท่าที่เขินอายเล็กน้อย

“เอ่อ คือว่า...”

“พวกเราอยากให้รับนี้ไว้หน่อยนะ...”

สิ่งที่พวกเขายื่นมาให้ คือกล่องใบหนึ่งซึ่งใหญ่พอจะใส่แตงโมได้ทั้งลูก

กล่องนั้นถูกห่อด้วยกระดาษเกาหลีสีน้ำเงิน บริเวณหูหิ้วผูกด้วยไหมสีฟ้าคราม และมีป้ายเล็กๆ เขียนว่า ‘ขนมต็อกกระต่ายพระจันทร์’

ขนมต็อกเหรอ ฉันเพิ่งกินซงพยอนแบ่งสดรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ของร้านกระต่ายพระจันทร์ไปตอนวันซุชช็อกเองนะ แต่ทำไมวันนี้ถึงเอามาให้อีกละ...

ขณะอันนี้กำลังลั้งเล ทั้งสี่คนก็ทำท่าจะร้องไห้ออกมา

ผู้คนในสถานรับเลี้ยงเด็กรวมถึงอันอี เคยเห็นทั้งสี่ร้องไห้
อย่างไรเหตุผลมาหลายครั้ง จึงต่างก็คิดไปว่า ‘คงมีเหตุผล
ที่พวกเขาเป็นแบบนี้’ หรือ ‘พวกเขาคงจิตใจบอบช้ำมา พวกเรา
ควรอ่อนโยนกับเขาให้มากๆ’

ก่อนที่ทั้งสี่จะหลั่งน้ำตาในวันหยุดยาวอันเป็นสิริมงคล
อันอีตัดสินใจรับกล่องดังกล่าวไว้

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เลยครับ! พวกเราต่างหากที่ต้องขอบคุณ!”

“เปิดดูสิ!”

พออันอีรับกล่องไว้ พวกเขาก็เปลี่ยนสีหน้าแทบจะทันที
แล้วเริ่มรบเร้าให้เธอแกะดูข้างใน

สิ่งที่อยู่ในกล่องคือเค้กต็อก

ตั้งแต่ต็อกแผ่นหนาหลากสีสัน ไปจนถึงต็อกแป้ง
ข้าวเหนียวและตอกดอกไม้ที่ตกแต่งด้วยน้ำตาล ทั้งหมด
ถูกจัดเรียงอย่างบรรจงจนกลายเป็นเค้ก

กลิ่นหอมหวานของน้ำผึ้งและน้ำตาลที่ใส่มาอย่างไม่หวง
วัตถุดิบลอยพุ่งออกมาจนทำให้ฮันอียิ้มกว้าง

เมื่อเห็นใบหน้าของเธอ ทั้งสี่คนต่างก็ฉีกยิ้มกว้างอย่าง
ปลาบปลื้ม

“พวกเราอยากให้กินด้วยกันในวันนี้ล่ะ”

รู้ตัวอีกที ฮันอียิ่งกินเค้กตอกกับทั้งสี่ไปแล้ว

รสชาติสมกับเป็นตอกที่มาจากร้านกระต่ายพระจันทร์
เพราะแค่ได้กัดเพียงคำเดียวทำให้หัวใจเปี่ยมสุข

ต้องเก็บไว้แบ่งกับครูกงของฮวอนที่จะมาตอนบ่ายด้วย!

แม้กงของฮวอนจะไม่ใช่สายของหวานเหมือนฮันอี
แต่เค้กตอกก่อนนี้ก็อร่อยเพียงพอที่จะชวนให้ลิ้มลอง

...แม้จะรู้สึกว่ามีตอกลูกพลับแห่งเยอะไปหน่อยก็เถอะ

เช้าวันที่สามตุลาคม

ฉันไปที่ร้านมิตรตรงแต่เช้า

หลังจากตรวจสอบกับออกโทยอนแล้ว ก็พบว่าเค้กต็อกที่สั่งไว้มีทั้งหมดสองก้อน และทั้งสองก้อนก็เต็มไปด้วยต็อกลูกพลับแห้ง

โดยเฉพาะเค้กที่จะส่งไปที่คฤหาสน์ฮวังมยอง มีการเพิ่มจำนวนต็อกลูกพลับแห้งที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากสื่อเป็นพิเศษ

ขึ้นเป็นแบบนี้ แบนคโฮกุนคงไม่ได้กินเค้กแน่!

ฉันจึงตัดสินใจเลือกเค้กที่ดีที่สุดไปให้ตัวละครหลักของฉัน

“สวัสดีครับ”

“ยินดีต้อนรับ”

ร้านมิตรตรงที่มักจะมีคนเฝ้าหน้าเสมอ วันนี้กลับมีแค่ฉันกับพ่อครัวทำขนมสองคนเท่านั้น

เมื่อได้ฟังข้อเสนอแนะของคิมชินรอกเมื่อวาน ฉันเลยจอง
เค้กผ่านแอปฯ เอาไว้ แล้วพ่อครัวทำขนมของร้านมิตรงกิโทร
กลับมาด้วยตัวเอง เขาอธิบายว่าร้านมีกำหนดการจะปิดในช่วง
วันหยุดยาวอยู่แล้ว แต่ดูเหมือนระบบจะเกิดข้อผิดพลาดระหว่าง
ตั้งค่าวันหยุดในหน้าจอ จึงทำให้ทางร้านรับการจองของฉัน
โดยไม่ตั้งใจ ขณะที่ฉันลังเลว่าจะลองหาร้านอื่นดีไหม เขาก็ถาม
ขึ้น

‘มีคำขอพิเศษเยอะเลยนะครับ เป็นเค้กเนื่องในโอกาส
สำคัญหรือ’

พอฉันตอบว่าใช่ เขาก็เสนอว่าจะมาทำเค้กให้วันนั้นเลย

‘ถึงนักเรียนปีหนึ่งห้องศูนย์จะแวะมาร้านเราบ่อยก็จริง
แต่นักเรียนโจอียชินนะ ถือเป็นลูกค้าประจำอันดับหนึ่งเลยนะ
ครับ ผมจะทำให้เป็นกรณีพิเศษก็แล้วกัน’

เขาคงจะจำชื่อฉันได้เพราะฉันแวะมาที่ร้านกับเพื่อน
ในห้องอยู่หลายครั้ง แกมบังยุนชอบยังชอบจองขนมปังด้วยชื่อ
ฉันบ่อยๆ อีก

ที่แรกฉันก็ลังเล เพราะไม่อยากจะรบกวนใครในช่วงเช้า
ของวันหยุด แต่พ่อครัวทำขนมเพียงหัวเราะ แล้วบอกว่า
เริ่มชั่งตวงส่วนผสมไปแล้ว

‘ถ้าพักนานเกินไป มือจะแข็งเอาได้ แต่ทำแค่สักก้อน
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกครับ’

แม้พ่อครัวทำขนมจะพูดราวกับกำลังทำแค่กล้วย ๆ เพื่อ
ไม่ให้ฝีมือตก แต่ผลลัพธ์กลับออกมาตรงกันข้าม

“เป็นยังไงบ้างครับ”

ฉันถึงกับพูดไม่ออก เพราะผลลัพธ์ที่ออกมายอดเยี่ยม
กว่าที่สั่งไปเสียอีก

ฉันสั่งเค้กแบบพิเศษ เพื่อให้สอดคล้องกับภาพลักษณ์
ของแบคโฮกุน ฮวังจีโฮ และเสื้อแดง ตัวเอกของงานเลี้ยง
ที่จะจัดขึ้นที่คฤหาสน์ใหญ่ฮวังมยองโฮในวันนี้

สิ่งที่ฉันขอไปมีอยู่สองข้อ

ข้อแรก เค้กต้องมีสีขาว สีทอง และสีแดง

ข้อสอง ถ้าเป็นไปได้ ขอให้มิของตกแต่งที่เป็นรูปเสือด้วย

ฉันคิดว่าข้อแรกไม่น่ายาก เพราะใช้แค่ครีมสด คาราเมล และบัตูรตก็น่าจะได้แล้ว

ส่วนเรื่องเสื่อ ฉันไม่ได้คาดหวังอะไรมากเลย...

สิ่งที่ฉันนึกไว้ก็แค่รูปเสื่อที่วาดด้วยครีมสดหรืออะไรทำนองนั้น

แต่สิ่งที่พ่อครัวทำขนมยื่นมาให้ฉันดูตรงหน้า แทบไม่ต่างอะไรกับงานศิลปะรูปเสื่อ

ในพื้นที่สามส่วนที่แบ่งแยกชัดเจน มีเสื่อขาว เสื่อเหลือง และเสื่อแดงที่ปั้นจากน้ำตาลราวกับมีชีวิตประดับอยู่บนเค้กอย่างงดงาม

แต่ละตัวเหมือนจะกระโจนออกมาจากเค้กได้ทุกเมื่อ มันสมจริงมากจนฉันอดทึ่งไม่ได้

“...นี่ทำมาจากน้ำตาลทั้งหมดเลยเหรอครับ”

“พอดีว่าผมเคยฝึกปั้นน้ำตาลมาก่อนนะครับ”

พ่อครัวทำขนมเหลือบมองไปทางผนังที่มีประกาศนียบัตรติดอยู่

เมื่อมองตามไป ฉันก็พบประกาศนียบัตรด้านการทำขนมกับช็อกโกแลตในภาษาฝรั่งเศส อยู่คู่กับประกาศนียบัตรด้านการปั้นน้ำตาลในภาษาอังกฤษ

ถัดจากประกาศนียบัตร ก็เป็นรางวัลจากการแข่งขันมากมายวางเรียงรายอยู่ หนึ่งในนั้นเป็นรางวัลจากการแข่งขันโอลิมปิกด้านการทำขนมและอบขนมปัง

ฝีมือระดับนี้ ไปเป็นหัวหน้าพ่อครัวทำขนมในโรงแรมหรูได้สบายๆ เลยนะเนี่ย...

ถึงแม้จะสงสัยว่าทำไมเขาถึงเลือกมาเปิดร้านเบเกอรี่ในละแวกโรงเรียนมัธยม แต่เพราะคิดว่าเขาคงมีปรัชญาของตัวเองในฐานะช่างฝีมือ ฉันจึงไม่ได้เอ่ยปากถามออกไป

ทันใดนั้น ขณะที่เขากำลังห่อเค้ก พ่อครัวทำขนมก็ชะงักไปเล็กน้อยแล้วพึมพำขึ้นมากล้ายพูดกับตัวเอง

“งัดงามใช้ใหม่ล่ะ งานศิลป์ที่ทั้งงามตาและหวานละมุน... หากไม่ใช่เพราะละลายง่ายในอากาศร้อน ก็คงหนีบว่าไร้ที่ติเลย”

ในแววตาของเขามีภาพ कैกสามสี่สะท้อนอยู่

เสียงของเขาเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจในฐานะช่างฝีมือ และความรักในผลงานของตัวเอง

“คิดว้ายังไงล่ะ”

พ่อครัวทำขนมที่จ้องมอง कैกเงียบๆ หันมามองฉัน

คำถามนี้ไม่จำเป็นต้องตอบแบบรักษามารยาทเลย

เพราะทุกผลงานของพ่อครัวทำขนมร้านมิตรง ทั้งงัดงาม และเอรีดอร้อยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ใบหน้าของบรรดาเพื่อนร่วมชั้นหลังจากได้กินขนมฝีมือเขา ก็ล้วนเปี่ยมไปด้วยความสุข และความอืมเอมใจ

“ผมคิดว่างัดงามมากเลยครั้บ”

พ่อครัวทำขนมยิ้มกว้างออกมา

รอยยิ้มของเขาในตอนนี้อูจใจและเปี่ยมชีวิตชีวา
ยิ่งกว่ารอยยิ้มสุขภาพที่ใช้ต้อนรับลูกค้าทั่วไปมากนัก

หลังจากห่อเค้กเสร็จ พ่อครัวขมก็เอ่ยปาก

“นี่เป็นของขวัญครับ”

“ครับ?”

ฉันถึงกับอึ้งไป เพราะจู่ๆ ก็โดนยัดของใส่มือโดยไม่ทัน
ตั้งตัว

ช่างน่าประหลาด เขาอุตสำหรับเปิดร้านในวันหยุด แถมยัง
ทำเค้กที่งดงามเหมือนงานศิลป์ได้ตามสั่ง แล้วยังจะไม่คิดเงินอีก

แม้ฉันยื่นกรานจะจ่ายเงินตามราคา แต่พ่อครัวทำขนม
ก็ปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“แค่แวะมาอีกบ่อยๆ ก็พอแล้ว”

เนื่องจากใกล้ถึงเวลานัดหมายแล้ว ฉันจึงไม่ได้เข้าชื้อ
อะไรต่อ ทำได้เพียงรับปากว่าในอนาคตจะแวะมาให้บ่อยขึ้น
แล้วหันหลังเดินออกจากร้านทันที

ไว้สอบกลางภาคเสร็จเมื่อไหร่ ค่อยนัดเด็ก ๆ ในห้อง
ออกไปเที่ยวสักหนอยดีไหมนะ แล้วซื้อขนมจากร้านมิตรงไปกิน
ด้วย...

ขณะร่างแผนการเที่ยวหลังสอบในหัว ฉันก็มุ่งหน้าไปยัง
เรือนรับรองด้านนอกสวนวงกตของคฤหาสน์ฮวังมยองโฮ

ภายในเรือนรับรองทรงกระบอก ซึ่งใช้เป็นโถงจัดงาน
ถูกตกแต่งด้วยห้ำสีเป็นหลัก

ตราสัญลักษณ์และของตกแต่งสีขาว สีทอง สีแดง
สีน้ำเงิน และสีเงิน ถูกจัดเตรียมไว้รอบสถานที่จัดงานอย่าง
อลังการ

รู้งี้สั่งเค้กห้ำสีไปก็ดี...

ดูเหมือนว่าการที่ฉันละสีของเสื่อครามกับเสื่อเงิน
ซึ่งไม่ได้มาร่วมงานวันนี้ไป จะเป็นความผิดพลาดไม่น้อย

“ยินดีต้อนรับ โจอึยชิน มาได้จังหวะพอดีเลย”

อวังจีโฮ่ที่ดูอารมณ์ดีสุดๆ ทักทายฉันเป็นคนแรก
แล้วเสื่อทั้งสามซึ่งเป็นเจ้าภาพของงานก็ทยอยปรากฏตัวขึ้น
ทีละคน

ทุกคนใส่ชุดตามสีประจำตัว แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจ
ในโอกาสพิเศษ

แม้แต่ลูกหลานเสื่อเงินที่รอฉันอยู่ในโถงจัดงาน
ก็ยังแต่งกายด้วยชุดพิธีการสีเงิน

เนื่องจากไม่มีการกำหนดเดรสโค้ด ฉันจึงมาเยือน
ด้วยแจ็กเก็ตเรียบง่าย แล้วก็ต้องมาเสียใจภายหลังกับการ
ไม่คำนึงถึงเครื่องแต่งกายให้มากกว่านี้

“ถ้านั้นมาร้องเพลงแล้วตัดเค้กกันเถอะ!”

“พี่อียชิน มาร้องเพลงด้วยกันสิ!”

แม้จะอายุเกินห้าพันปีแล้ว แต่เสื่อทั้งสามกลับจัดงาน
วันเกิดแบบเรียบง่ายอย่างคาดไม่ถึง

เพลงวันเกิดที่ร้องก็ไม่ใช่เพลงในยุคโบราณของ
คาบสมุทรเกาหลี หรือดนตรีคลาสสิกของตะวันตก หากแต่เป็น
'แฮปปี้เบิร์ทเดย์' แบบธรรมดาสากล

ดูเหมือนว่าลูกหลานของเสียเงินซึ่งใช้ชีวิตใกล้เคียง
มนุษย์มากที่สุดจะมีอิทธิพลต่อบรรยากาศไม่น้อย

แม้จะมีผู้ร่วมงานไม่มากและกิจกรรมในงานก็เรียบง่าย
เมื่อเทียบกับการตกแต่งที่หรูหราอลังการ ทว่าบรรยากาศ
ที่เกิดขึ้นนั้นกลับอบอุ่นหัวใจ

เมื่อถึงเวลาตัดแบ่งเค้กตอก ฮวงจีโฮก็หยิบมีดออกมา
ห้ำเล็ม

“ถ้าอย่างนั้นมาตัดเค้กด้วยกันเถอะ ส่วนของเสียคราม
ข้าในฐานะผู้นำเผ่าเสียจะเป็นคนตัดแทน ส่วนของเสียเงินก็ให้
เสียขาวผู้เป็นพี่น้องของเขาเป็นคนตัดแทนก็แล้วกัน”

แบคโฮกุนเป็นพี่น้องของเสียเงินนี่เอง

ได้มางานวันเกิดของตัวละครหลักในเกมแล้วยังได้รู้
ข้อมูลที่ไม่เคยรู้มาก่อนอีกด้วย

ท่ามกลางเสียงปรบมือของฉันทและเหล่าลูกหลาน เสื้อทั้งสามก็แบ่งแ่ก่อกออกเป็นห้าส่วน

แ่ก่ที่ถูกแบ่งเป็นห้าก้อนใหญ่ ถูกแบ่งย่อยออกไปอีก ส่วนของแบคโฮกุนนั้น เสื้อแดงเป็นผู้ลงมือตัดส่งให้ด้วยตัวเอง

“เสื้อขาว ลองชิมต็อกลูกพลับแแห่งคูสิ ทำจากสูตรที่เขียนไว้ในโกซาชินซอ¹เลยนะ นี่ ลูกชายข้า ส่วนแบ่งของเจ้า”

เสื้อแดงยื่นต็อกลูกพลับแแห่งให้คิมชินรอกและแบคโฮกุนคนละชิ้น

คิมชินรอกที่ชอบลูกพลับอยู่แล้วจึงรับไว้ด้วยความยินดี แต่ไม่ใช้กับแบคโฮกุน

“...”

แม้จะรับจานมาโดยไม่ปริปาก แต่สีหน้าของแบคโฮกุนกลับไม่สู้ดีนัก

---

¹ หนังสือบันทึกโบราณ

แม้จะเป็นเพียงความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยของสีหน้า แต่
แฟนเกมเดนตายอย่างฉัน ย่อมไม่มีทางมองพลาดแน่นอน

บ๊อ!

อลมูกระโดดเหิงๆ อยู่ปลายเท้าแบคโฮกุน ราวกับจะ
อาสากินแทน

“ของขวัญ”

แม้ว่าเทวดาตัวน้อยจะออกตัวช่วยแล้ว แต่ฉันก็รีบยื่น
ของขวัญที่เตรียมมาให้แบคโฮกุนทันที เพื่อช่วยให้เขาหลุดพ้น
จากสถานการณ์นี้

ถึงแม้จะเป็นเพียงแค่สามสี ไม่ใช่ห้าสี แต่โชคดีที่เหล่า
เสือกก็ยังรับของขวัญด้วยความยินดี

แม้หอพักจะเจียบเหงาเพราะนักเรียนส่วนใหญ่กลับบ้าน
แต่สมาคมปีกษรณก็ยังคงทำงานแม้ในช่วงวันหยุด เพราะยังมี
เด็กบางคนก่อเรื่องวุ่นวายขึ้น

ต้นตอของปัญหาในวันหยุดปีนี้เป็นใครไปไม่ได้ นอกจากปีสอง ห้องศุภย์ มีหน้าซ้ำ พวกเขายังลงมือก่อเหตุในวันชูช้อกอีกด้วย

ในวันชูช้อก นักเรียนปีสองห้องศุภย์จำนวนกว่าสิบคน นำโดยกิมซานชลและวังซานชล บักหลักอยู่ที่หอพักเพื่อฉลองเทศกาลชูช้อกร่วมกับแจกัลแจกอล

พวกเขาขนครกตำข้าวและถาดหนึ่งมาที่หน้าหอพัก จากนั้นก็ช่วยกันตำแป้งและปั้นซงพยอนกันอย่างคึกคัก

ภาพรวมดูเฟินๆ ก็คล้ายงานเทศกาลทั่วไป แต่ความวุ่นวายเริ่มตื้นขึ้นเมื่อใครบางคนแอบเปลี่ยนไส้ซงพยอนบางส่วนเป็นเครื่องปรุงยาจีน

และโชคไม่ดีเอาเสียเลย เมื่อแจกัลแจกอลที่ได้ลองชิมเป็นคนแรก ตันกินชิ้นที่ถูกเปลี่ยนเข้าไปพอดี

‘ครูแจกัล ซงพยอนรสชาติเป็นยังไงบ้าง’

‘พวกเราทำตามสูตรที่คิดเองเลยนะ!’

‘คอนเซปต์ในครั้งนี่คือรศหวนกับรศเค็ม อ้างอิงจากลำดับการเช็คชื่อในห้อง เลขที่ทำการรศหวน เลขคู่ทำการรศเค็ม ครูกินอันไหนไปเหอ’

‘...’

เนื่องจากพรคัมครองของธอธ เขาจึงไม่สามารถพูดโกหกได้ เจกัลแจกอลจึงไม่อาจพูดได้ว่ามันหวนหรือเค็ม

เพราะในความจริง มันไม่ได้หวนหรือเค็มเลยสักนิด แต่มันทั้งขมและเต็มไปด้วยรสชาติสมุนไพรที่ไม่อร่อยเอาเสียเลย

เมื่อเห็นเจกัลแจกอลไม่ตอบอะไร ปีสอง ห้องศูนย์ก็เริ่มแปลกใจ และในที่สุดก็ตระหนักได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

‘เดี๋ยวนะ ไ้บ้าหน้าไหนมันกล้าเอาของห่วยๆ มาให้ครูแจกัลกิน!’

‘น่าหงุดหงิดชะมัด...ทำไมครูถึงได้กินขนมของมันก่อนอันที่เราตั้งใจทำด้วยล่ะ!’

‘แกตายแน่!’

ด้วยการสืบสวนอย่างไม่ย่อท้อของเด็กอัจฉริยะปีสองห้องศูนย์ ในที่สุดพวกเขาก็พบว่า ผู้ก่อเหตุคือชมรมกระจายเสียง

ดูเหมือนว่าชมรมกระจายเสียงจะฝังใจเรื่อง ‘ดาวอสสู่มรส’ ในอดีตไม่หาย

ปีสองห้องศูนย์ที่เดือดดาลจึงแก้แค้นด้วยการแอบเติมสารละลายรสขมและสารละลาย PTC ลงในน้ำดื่มของชมรมกระจายเสียง

แถมยังตามไปเอาคืนเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่หอพักอีกหลายครั้ง จนทั้งโรงเรียนกลายเป็นสนามรบขนาดย่อม ๆ

พัคซึ่งหยอนในฐานะสมาชิกสมาคมปีกธรณีจึงต้องรับหน้าที่ควบคุมความวุ่นวายในเขตหอพัก

เมื่อมกอุรัมได้ฟังเรื่องราวการผจญภัยของพัคซึ่งหยอน ก็พยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

“ขอบคุณที่ทำงานหนักนะครับ”

“ฮ่า ๆ ... ถ้าไม่มีรุ่นพี่เคเยอิตัมอยู่ด้วย คงแย่แน่ ๆ เลย”

หลังจากมกอุรัมย์ย้ายเข้าหอพัก พัดซึ่งฮยอนก็คอยดูแล
เขามาตลอด

ทั้งสองสนิทสนมกันถึงขั้นทักทายและพูดคุยเรื่องไร้สาระ
ในยามพบหน้า

“โชคดีจริง ๆ ที่เด็กปีหนึ่งห้องศูนย์ไม่เหมือนห้องศูนย์
ปีอื่น ฮ่า ๆ บอกตามตรง วันแรกที่พวกนายเข้าโรงเรียน
ฉันเครียดมากเลยนะ...”

“วันแรกที่เข้าเรียนเหรอครับ”

“อ้าว เด็กห้องนายไม่ได้เล่าให้ฟังเหรอ วันแรกที่เด็ก
ปีหนึ่งห้องศูนย์เข้าเรียน พวกเขาเล่นพิเรนทร์ในหอพักด้วย
นะ...”

พัดซึ่งฮยอนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่หอพักในคืนวันแรกของ
เด็กปีหนึ่ง ห้องศูนย์ให้ฟัง

เขาเป็นหนึ่งในสักขีพยานของเหตุการณ์ที่ภายหลัง
ถูกเรียกขานว่า การกระโดดตึกปลอม ๆ

กลางดึกสงัด ภาพเด็กสาวผมยาวที่ร่วงหล่นผ่านหน้าต่าง
ยังคงสลักลึกลงในความทรงจำของพัคซึงฮยอน

ยิ่งพัคซึงฮยอนเล่าเหตุการณ์มากเท่าไร สีหน้ามกอุ้ม
ก็เคร่งเครียดขึ้นเท่านั้น ทว่าพัคซึงฮยอนที่กำลังตั้งสมาธิอยู่กับ
การนี้กทบทวน ไม่ทันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของอีกฝ่าย

บทที่ 310 วันหยุดยาว
และวันครบรอบสถาปนาโรงเรียน (7)

เมื่อวันหยุดยาวที่กินเวลานานสิ้นสุดลง การสอบกลางภาคก็เริ่มต้นขึ้น

ตลอดช่วงเตรียมสอบกลางภาค มีเหตุการณ์น้อยใหญ่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในรั้วโรงเรียน นักเรียนปีสอง ห้องศูนย์กระทบกระทั่งกับชมรมกระจายเสียง

นอกรั้วโรงเรียน ปาร์ตี้แบบเปิดแห่งหนึ่งของนักเรียนโรงเรียนม.ปลายอินทวงค์ได้สร้างเรื่องในทางที่ดี

กลุ่มนักเรียนที่รวมตัวกันในภาคเรียนที่หนึ่ง เพื่อล่าค่าหัวอาชญากรอย่างชเวพยอนด็อก ยังคงดำเนินปาร์ตี้ไปพร้อมกับรับสมัครสมาชิกเพิ่มอย่างต่อเนื่อง